

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. október 30. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. március 25. napján kihirdetett **5.B.1060/2012/18.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A 3 rb. kiskorú veszélyeztetésnek büntette a **Btk. 208. § (1) bekezdése szerint,**

a testi sértés büntette a **Btk. 164. § (1), (2), (4) bekezdés b) pont 1. fordulata szerint,**

a 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntette a **Btk. 194. § (1), (2) bekezdés a), d) pontja szerint,**

a testi sértés büntettének kísérlete a **Btk. 164. § (1), (8) bekezdés 1. fordulata szerint,**

a 2 rb. folytatólagosan elkövetett testi sértés vétsége a **Btk. 164. § (1), (2) bekezdése szerint,**

a becsületsértés vétsége a **Btk. 227. § (1), (2) bekezdése szerint**

m i n ő s ü l .

A vádlottal szemben **halmazati büntetésül** 8 (nyolc) év szabadságvesztést tekint kiszabottnak, melyet börtönben rendel végrehajtani.

A vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült - helyesen - 326.249- (háromszázhuszonhatezer-kettőszáznegyvenkilenc) forint bűnügyi költség

megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

A vádlott által a 2013. március 26. napjától 2013. október 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **12.000,- (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 3 rb. a Btk. 195. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntette, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette, 2 rb. a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés e) és f) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntette, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete, 2 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés vétsége, és a Btk. 181. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő becsületsértés vétsége miatt 8 év börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2012. február 22. napjától 2013. március 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Az eljárás során lefoglalt botot, valamint kötelet elkobozta, és kötelezte a vádlottat a felmerült 323.649- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A vádlottat az ellene zaklatás büntette miatt emelt vád alól felmentette, mely rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést téves minősítés, az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítása miatt, egyebekben enyhítés érdekében. A fellebbezési eljárásban a vádlott az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség a tényállás helyesbítése és a jogi indokolás kiegészítése mellett indítványozta, hogy az ítélőtábla az első fokú ítéletet

Bf.I.253/2013/11.

változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekintse, egyebekben pedig az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, és a későbbiekben megjelölteken túl megalapozott tényállást állapított meg, a vádlott bizonyítási indítványait indokoltan utasította el.

A vádlott és védő a fellebbezési eljárás során a bizonyítás kiegészítéseként indítványozta **(név)** tanúkenti meghallgatását, valamint újabb orvosszakértői vélemény beszerzését az életveszélyes sérülés vonatkozásában.

Mivel az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, így nincs ok a másodfokú eljárásban bizonyítás elrendelésére. Az eljárás korábbi szakaszaiban mind a nyomozás, mind pedig az elsőfokú bírósági eljárásban **(név)** kihallgatása megtörtént, vallomásait az elsőfokú bíróság értékelte, így újabb kihallgatására a másodfokú eljárásban nincs ok.

Mindezekre is figyelemmel az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor.

Az ítélet tábla osztotta a védő álláspontját abban, hogy ugyan nem emeltek vádat a vádlott élettársa **(név)** ellen, de az iratokból egyértelműen megállapítható, hogy tudott a vádlott cselekményeiről, mégsem tett ellene semmit, csak akkor, amikor a fiának olyan sérülése keletkezett, hogy azzal őt kórházba kellett vinni.

Az ítélet tábla nem osztotta a fellebbezési főügyésznek az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére és **[szakértő megnevezése]** szakértőnek a tárgyaláson az elmeszakvéleménnyel összefüggésben tett nyilatkozatának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére vonatkozó álláspontját.

Az első fokú ítélet kizárólag az írásban benyújtott elmevélemény azon adatait rögzítette, amely a vádlott elmeállapotára vonatkoztak.

Ezenfelül a szakértő a tárgyaláson e szakvéleménnyel összefüggésben kizárólag annyit nyilatkozott, hogy azt fenntartja, amit a szakvéleményt készítő másik (elmeorvos) szakértő távollétében is megtehetett.

Így nem történt eljárási szabályszegés és nincs olyan bizonyíték, amit ki kell rekeszteni.

Ami az elsőfokú bíróság esetleges elfogultságát illeti, a másodfokú bíróság az ügy irataiban semmi olyan adatot nem talált, amiből az eljáró bíróság bármilyen jellegű elfogultságára lehetett volna következtetést levonni, így a vádlottnak ez a hivatkozása sem megalapozott.

- o -

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállását az iratok egybehangzó adataira figyelemmel, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A tényállás 1. pontjában írt cselekvősséggel kapcsolatosan **az 1. sz.** sértett a jobb lábszára hátsó felszínének **zúzódásos** sérülését szenvedte el.

A tényállás 3. pontjában írt cselekménnyel kapcsolatban kiegészíti, hogy a vádlott **a 2. sz.** sértett kezét a sértett háta mögött kötötte össze.

A vádlott a cselekmények idején 173 cm magas és kb. 110 kg súlyú, **a 3. sz.** sértett 172 cm magas és kb. 46 kg súlyú, míg **a 2. sz.** sértett 130 cm magas és kb. 25 kg súlyú volt.

A fenti adatokat részben tartalmazta az első fokú ítélet, de nem mindenkre vonatkozóan, illetőleg azokat a vádlott vallomásaként idézte az elsőfokú bíróság.

A tényállásnak a vádlott tudattartalmára, illetőleg szándékára vonatkozó megállapításait az ítélet indokolásába utalja.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta a zaklatás büntette tényállásának helyesbítését is, azonban e bűncselekményt illetően az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezése első fokon jogerőre emelkedett, így a tényállás helyesbítésére a másodfokú eljárásban nem kerülhetett sor, mert ez a cselekmény felülbírálat tárgyát nem képezte.

Észlelte az ítéletábra, hogy a 7. oldal 6. bekezdésében az első fokú ítélet elírását tartalmaz, mert **a 3. sz.** sértett helyett **az 1. sz.** sértett került feltüntetésre, ezért azt az ítéletábra akként helyesbítette, hogy a vádlott tagadta, hogy 2012. február 18. napján olyan erejű pofont adott volna a 3. sz. sértettnek, amittől az az ablak szélének nekiesett.

Bf.I.253/2013/11.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a másodfokú bíróság a fenti helyesbítésekkel, illetőleg kiegészítéssel határozatának alapjául elfogadta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint mind a védőbeszédben, mind pedig a vádlott utolsó szó jogán elmondottak az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadta.

Az elsőfokú bíróság a vádlott vallomásaival szemben a terhelő bizonyítékokat fogadta el és a vádlott védekezését elvetve állapította meg, hogy a terhére rótt valamennyi bűncselekményt elkövette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során figyelemmel volt arra is, hogy bizonyos vallomásokban ellentmondások merültek fel, azokat vizsgálva jutott arra az álláspontra, hogy a sértettek vádlottat terhelő vallomásait elfogadta. Az e körben kifejtett álláspontja okszerű, mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek. A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeire az általa alkalmazott elkövetéskori törvénynek megfelelően minősítette.

Az aggálytalan orvosszakértői vélemény alapján helyesen állapította meg, hogy **a 2. sz. sértett** bántalmazása során fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetősége, a sértett életkorára, testi adottságaira, az elkövető fizikai sajátosságaira, a bántalmazás módjára, és a sértett testtájékra figyelemmel.

Az ítélet tábla álláspontja szerint téves az a védői álláspont, hogy a szakértői vélemény csupán feltételezéseken alapult, hiszen a sértetten a has középső részén a gyomortájékhoz közel ujjbegynyi vérbeszűrődés volt látható, melyből a szakértő valószínűsítette, hogy ököllel ütés eredményeként jött létre. Mindezek az adatok egyértelműen alátámasztották **a 2. sz. sértett** vádlottra tett terhelő vallomását. Mindezen körülményeket figyelembe véve és értékelve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott ezen cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete.

Az e körben az elsőfokú bíróság által kifejtettek mindenben megfelelnek a Kúria az élet, testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatában kifejtettekkel. A jogi indokolást ezen jogegységi határozatra történő hivatkozással az ítélet tábla kiegészítette.

Helyesen vont következtetést arra is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a testi sértés során egyenes szándékkal járt el, míg az életveszélyre, mint eredményre az eshetőleges szándéka terjedt ki, hiszen előre látta a magatartása lehetséges következményeit, azaz az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét, azonban abba belenyugodva cselekedett. Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontját mindenben osztotta.

Ami a **3. sz. sértett** sérelmére elkövetett becsületsértés vétségét illeti, egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a női becsület ellen intézett szemérem sértő azon cselekmények, melyek a nemi vágy felkeltésére, vagy kielégítésére nem alkalmasak, illetőleg ettől eltérő szándékból fakadnak, a tetteges becsületsértés fogalma alá tartoznak. Ilyen például a sértett hozzájárulása nélkül a nő mellének megérintése, megfogása (BJD. 1206.).

Amennyiben ugyanis a vádlott **3. sz. sértett** sérelmére megvalósított cselekményt szexuális indíttatásból követte volna el, akkor cselekménye nem becsületsértés vétségének, hanem szemérem elleni erőszak büntettének minősült volna.

Az ítélőtábla a fenti indokolással kiegészítette az első fokú ítélet jogi indokolását, osztva a fellebbviteli főügyészség ide vonatkozó álláspontját.

A másodfokú bíróság eljárása során vizsgálta, hogy a vádlottal szemben a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályban lévő törvényt kell-e alkalmazni. E körben több körülményt is vizsgálni kellett.

A vádlott terhére megállapított valamennyi bűncselekmény büntetési tételében nincs változás a két törvényt tekintve, és ugyancsak mindkét törvény esetében a büntetés középértéke az irányadó a büntetés kiszabása során.

Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontja az új Btk.-ban kedvezőbb, mert az az elkövetéskori törvény esetében a szabadságvesztés háromnegyed részének, míg az elbíráláskori törvény értelmében pedig a kétharmad részének kitöltése után válhat esedékessé. A Kúria 4/2013. számú BK véleménye értelmében a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb időpontja indokolja az elbíráláskori törvény alkalmazását, ezért az ítélőtábla a Btk. 2. §-a alapján a vádlottal szemben az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvényt alkalmazta.

Bf.I.253/2013/11.

Ennek megfelelően megállapította, hogy a vádlott cselekményei ezen törvény alapján a következők szerint minősülnek:

a 3 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette a Btk. 208. § (1) bekezdése,
a testi sértés büntette a Btk. 164. § (1), (2), (4) bekezdés b) pont 1. fordulata,
a 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntette a Btk. 194. § (1), (2) bekezdés a),
d) pontja,
a testi sértés büntettének kísérlete a Btk. 164. § (1), (8) bekezdés 1. fordulata,
a 2 rb. folytatólagosan elkövetett testi sértés vétsége Btk. 164. § (1), (2) bekezdése,
a becsületsértés vétsége a Btk. 227. § (1), (2) bekezdése szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

A védekezésre képtelen sértettek sérelmére elkövetést az ítéletábra csak a testi épség elleni bűncselekmények vonatkozásában értékelte súlyosító körülményként, hiszen a személyi szabadság megsértésének büntette e körülmény miatt minősül súlyosabban, és így az ugyanannak a körülménynek a kétszeres értékelését jelentené. Enyhítő körülményként helyesen a részbeni bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást értékelte. Mellőzte az enyhítő körülmények közül a vádlott eshetőleges szándékát, tekintettel arra, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntetténél az a tipikus, hogy az eredményre a vádlottaknak az eshetőleges szándéka terjed ki. További súlyosító körülmény azonban, hogy a személyi szabadság megsértésének büntette két körülménynél fogva is súlyosabban minősül.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett, figyelemmel a vádlott által elkövetett cselekmények jellegére, súlyára, többszörös halmazatára, indokolt az irányadó középértéktől eltérni a vádlott terhére. Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott 8 év szabadságvesztés nem olyan súlyos, hogy annak lényeges enyhítése lenne indolt.

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét több bűncselekményben állapította meg, azonban elmulasztotta megjelölni, hogy vele szemben ezért halmazati büntetést szabott ki. Tekintettel arra, hogy a szabadságvesztés kiszabása vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő törvénynek más a szövegezése, ezért az ítéletábra a másodfokú határozatában akként rendelkezett, hogy a vádlottal szemben a Btk. 81. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján halmazati büntetésül 8 év szabadságvesztést tekint kiszabottnak a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján.

A Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja értelmében megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Észlelte az ítéletábra, hogy a nyomozati iratok I/132. oldala tanúsága szerint a

nyomozási bíró eljárása során 2.600- forint bűnügyi költség merült fel a sértett és a törvényes képviselő útiköltségével, amely nem került bevezetésre a költségjegyzékbe, így arról az elsőfokú bíróság sem rendelkezett. Ezért megállapította, hogy a vádlott az elsőfokú eljárásban felmerült helyesen 326.249- forint bűnügyi költséget köteles megfizetni.

Mivel a másodfokú bíróság az elbíráláskor hatályban lévő törvényt alkalmazta, ezért az első fokú ítélet indokolásában feltüntetett jogszabályhelyek is helyesbítésre szorulnak:

A folytatólagosság jogszabályi alapja a Btk. 12. § helyett Btk. 6. § (2) bekezdés, míg a kísérlet jogszabályi alapja a Btk. 16. §-a helyett Btk. 10. § (1) bekezdés.

A büntetés kiszabásakor a másodfokú bíróság a Btk. 37. §-a helyett a Btk. 79. §-ára volt figyelemmel.

A Btk. 83. §-a alapján figyelembe vett középértékből kiinduló büntetési kiszabási elv jogszabályi alapja a Btk. 80. § (1), (2) és (3) bekezdése, míg a börtön jogszabályi alapja a Btk. 43. § a) pontja helyett Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja. A közügyektől eltiltás jogszabályi alapja Btk. 62. § (1) bekezdése és 63. § (1) bekezdése helyett, Btk. 61. § (1) bekezdés, 62. § (1) bekezdés. Az előzetes fogvatartás beszámításának alapja a Btk. 99. § (1) bekezdése helyett a Btk. 92. § (1) bekezdése, valamint felhívja a (2) bekezdést is. A bűnjelek elkobzásának jogszabályi alapja a Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontja helyett, a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, azonban hivatalból az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezése folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által 2013. március 26. napjától 2013. október 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

Bf.I.253/2013/11.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőinek díjával 12.000- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2013. október 30. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk. a tanács elnöke	Sefta Márta dr. sk. a tanács tagja, előadó	Dr. Cserhádi Ágota sk. a tanács tagja
--	---	--

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.253/2013/11. számú ítélete, valamint a Szegedi Törvényszék 5.B.1060/2012/18. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. október 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke